

DE STER VAN NEDERLAND

*In Keulen staat een beeld,
voorstellende onzen Heiland Jezus Christus.*

Een onderschrift daarop aangebracht, luidt als volgt:

- Ik ben schoon en men bemint mij niet.
- Ik ben edel en men dient mij niet.
- Ik ben Almachtig en men vreest mij niet.
- Ik ben eeuwig en men zoekt mij niet.
- Ik ben wijs en men vraagt mij niet.
- Ik ben de waarheid en men gelooft mij niet.
- Ik ben het leven en men begeert mij niet.
- Ik ben de weg en men bewandelt mij niet.
- Ik ben het licht en men ziet mij niet.
- Ik ben barmhartig en men vertrouwt mij niet.
- Ik ben de Leidsman en men volgt mij niet.

O mensch, gaat gij verloren, wijt het mij niet, want ik ben de oorzaak van uw verdoemenis niet.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang - No. 19

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

Looft God in Zijn heiligdom, looft Hem in het uitpansel Zijner sterkte.
Psalm 150: 1.

INHOUD

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN <i>door George D. Pijper</i>	291
DE ZEGEN DER REINHEID	295
VAN DE REDACTIE:	
DE DEBETZIJDE . . . . . <i>door John A. Widtsoe</i>	296
CONFERENTIE-VERSLAGEN	298

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN

door George D. Pijper.

GODS WERK IS ONS ZEER WONDERBAAR IN TEEKEN EN IN VORM,
Hymne door William Cowper

De auteur.

HET LEVEN van William Cowper, die de boven aangehaalde hymne schreef, is vol van pathos, teederheid, twijfel, teleurstelling en wanhoop. Hij was altijd vervuld van angst, bevreesd voor het onbekende, bang voor het leven, bang voor den dood. Niettegenstaande dit alles bezat hij groote gaven van geest en hart, die hem zeer bemind maakten bij zijn vrienden en hem een plaats verschaften tusschen de grootste dichters van Engeland.

William Cowper werd de 26e Nov. 1731 in Great Berkhamstead Hertfordshire Engeland geboren, als de zoon van de rector van Berkhamstead en Hofkapelaan van Koning George II. Zijn moeder Ann Donne, was van adellijke afkomst en stierf toen hij zes jaar oud was. Hij was een zwak kind, overgevoelig en verlegen, behoed en verwend door zijn moeder. Na haar dood ging de jongen naar de Doctor Pitmanschool, dicht bij de plaats waar zijn vader woonde. Hier werd hij door een vijf jaar oudere jongen zoo geplaagd en gesard dat deze kwelgeest ten laatste weggezonden moest worden. Bij William liet deze ervaring een gevoel van angst en hulpeloosheid achter die zijn geheele leven beïnvloedde. Gedurende een van de vervolgingen door zijn kwelgeest las hij een regel in den Bijbel, die hem tijdelijk troostte. Het was : „Ik vrees niets dat de menschen

mij kunnen aandoen.” Deze tekst bracht in hem een geestvervoering teweeg welke hem behoedde voor een totale ineenstorting.

Toen hij 10 jaar oud was, werd hij naar de Westminster gezonden waar hij medestudent werd van verscheidene toekomstige bekende dichters.

Op zijn 18e jaar verliet Cowper de Westminster en associeerde zich met een Londens advocaat, Mr. Chapman. In 1754 werd hij geroepen tot de balie, maar zijn „minderwaardigheids complexen” en zijn voorkeur voor de litteratuur, hiielden hem terug van deze loopbaan. Terwijl hij nog bij Mr. Chapman was werd hij verliefd op zijn nichtje Theodora Jane Cowper ; zijn oom verbood echter, op grond van familieverwantschap, dit huwelijk. De jonge Cowper was weer in een ellendigen en wanhopigen toestand en verdriet maakte hem ongeschikt voor eenig werk. Geen van de beide gelieven is ooit gehuwd.

Toen Cowper weer in staat was te werken, zocht hij bezigheid en een neef van hem, Majoor Cowper, droeg hem voor als klerk in het Hoogerhuis. Het scheen dat alles nu in orde zou komen, want hij maakte een goede kans voor een mooie betrekking, maar de hand van het noodlot strekte zich weder naar hem uit. Zijn vijanden eischten dat hij een examen zou afleggen om te toonen dat hij de noodige capaciteiten

bezat voor het ambt. Toen de tijd van het examen naderde, geraakte Cowper in een zeer overspannen toestand. Hij was zoo ellendig en beangst, dat hij besloot een einde aan zijn leven te maken. Hij nam een fleschje laudanum, riep een koetsier aan en gebood hem te brengen naar de Theems. Daar wilde hij de laudanum innemen en zich in het water werpen; hij vond er echter iemand die het verhinderde en zoo was de dood hem nog niet beschoren. Teruggespeerd op zijn kamers, goot hij het vergif in een glas en wilde dit leegdrinken. Toen hij het glas wilde opnemen was er zoo'n krampachtige beving in zijn beide handen, dat het hem onmogelijk was, het glas vast te houden. Verwonderd over dit verschijnsel gooide hij even later de inhoud uit het raam. De avond voor het examen namen zijn zenuwen weer zoo de overhand, dat hij een mes nam en zich weder het leven wilde benemen. Het lemmet brak. Dan trachtte hij zich te verhangen, maar het touw brak en hij viel op den grond, alleen uitwendig gebleeserd. Natuurlijk was door al deze omstandigheden de kans op de betrekking in het Hoogerhuis, verkeken. Door de bemoeiingen van Dr. Cotton werd hij in een zenuwinrichting opgenomen, waar hij 2 jaar verbleef.

In 1763 kwam hij onder de hoede van vrienden, de Unwins, vader, moeder, zoon en dochter. Hij vond daar een waar tehuis en werd teeder verzorgd door Mrs. Upwin, waar hij, dit is uit zijn geschriften te lezen, zeer erkentelijk voor was. Na den dood van Mr. Upwin, in 1767, verhuisde de familie, Cowper inbe-

grepen, naar Olney, waar Cowper intieme vriendschap sloot met John Newton. Deze vriendschap leek heel vreemd door hun verschillende persoonlijkheden. Newton was in zijn jeugd een wilde, onverschillige spotter; Cowper daarentegen een besluiteloze, wanhopende zelfmoordenaar. De een was naar Christus gedreven door de hevigheid van zijn zinnen, de andere door de hevigheid van zijn lijden.

Het resultaat van deze vriendschap was de publicatie van een bundel lofzangen, waaronder de beste van de Engelsche Hymnologie. De bundel bevatte 348 hymnen, 280 van Newton en 68 van Cowper. Een van de liederen van Cowper in deze bundel was:

„Gods werk is ons zeer wonderbaar, in teeken en in vorm.”

Cowper was een waar dichter, hij schreef zijn verzen met de hele overgave van zijn innerlijk en de fijne charme van zijn eigen geest. In 1779 verliet hij om gezondheidsredenen Olney en ging naar Londen. Hij ontmoette daar Lady Austin, weduwe van een Baron. Zij was vroom, sympathiek en ondernemend. Zij werden zeer bevriend en gedurende deze vriendschap werd Cowper zeer beroemd op litterair gebied. In 1786 sloot hij een nieuwe vriendschap met de zuster van zijn jeugdliefde. Hij werkte veel en voelde zich vrij gelukkig, maar zijn ziekte keerde terug en hij stierf in 1800.

Op zijn grafsteen staat een gedicht van Mrs. Browning, bevattende innige woorden van toewijding aan deze zoo hoogstaande en toch zoo beklagenswaardige man.

DE HYMNE.

Gods werk is ons wonderbaar,
In teeken en in vorm.
Hij drukt Zijn voetstap op de zee,
Beweegt zich in den storm.

Zijn wijsheid is onpeilbaar groot,
Zijn macht is onbeperkt.
Zijn heerlijk plan volbrengt Hij steeds,
Daar Hij met almacht werkt.

Gij, kind'ren Gods strijd moedig voort,
De wolken, die gij vreest,
Zijn vol van liefde; weldra blijkt,
Zijn milde zegen 't meest.

Hoe nietig, klein is uw verstand —
Beoordeelt gij Zijn daan?
Zelfs als gij slechts het donk're ziet,
Doet Hij het licht ontstaan.

Zijn doel bereikt Hij zeer gewis,
't Geen Hij volbrengt is goed,
De knop mag bitter zijn van smaak,
De vrucht is zeker zoet.

Blind ongeloof dwaalt immer voort,
Het kan Zijn werk niet zien;
God is Zijn eigen meester steeds,
Niets kan Hem weerstand biën.

In de geschiedenis en biografie van William Cowper is niets positiefs geschreven betreffende de oorsprong van de woorden van het lied. Verschillende schrijvers brengen ze in verband met zijn gang naar de Theems. Geen twijfel is er echter dat het niet geïnspireerd is door zijn eigen droeve ervaringen en de overtuiging dat een Hoogere Macht in zijn leven zichtbaar heeft gewerkt.

In het lied worden de Grootheid en Almacht van den Schep- per geprezen, ook zijn grenzenlooze kennis en wijsheid in het tot uitvoer brengen van Zijn heilige plannen. Het bevat een bood- schap van hoop voor de Heiligen die bevreesd zijn, en het wekt hen op moedig het kwaad dat

hen bedreigt te weerstaan; het vervolgt met de profetie dat de bedoelingen van God uur bij uur duidelijker zullen worden en al zijn de ervaringen bitter, de vrucht van rechtvaardigheid zeker zoet zal zijn; dat blind ongeloof ons zal leiden in duisternis, waar wij de waarheid tevergeefs zullen zoeken, doch dat het vertrouwen in God, den Grooten Openbaarder, eens alles duidelijk zal maken.

Er is gezegd, dat „dichters profeten zijn”, en wanneer we een vergelijking maken met dit gedicht en de openbaring ge- geven door de profeet van God $\frac{3}{4}$ eeuw later, moeten we de waarheid ervan erkennen. Was het een „sein van de Eeuwige Telegraaf?”

L. en V. 76: 1-6.

Hoort, o gij Hemelen, en geef gehoor, o aarde, en verheugt u, gij inwoners derzelve, want de Heere is God, en buiten Hem is geen Zaligmaker:

Groot is Zijn wijsheid, won- derbaar zijn Zijne wegen, en de uitgestrektheid zijner werken kan niemand uitmeten;

Zijne doeleinden falen niet, noch is er iemand die Zijne hand kan tegenhouden;

Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Hij dezelfde, en Zijne jaren hebben geen einde.

Want aldus zegt de Heere: Ik, de Heere, ben hun genadig en goedertieren die Mij vreezen, en schep behagen in het eeren van degenen die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde dienen:

Groot zal hunne belooning en eeuwig zal hunne heerlijkheid zijn.

DE MELODIE.

Vele melodieën zijn voor dit mooie lied gebruikt. Een populaire zetting is gedrukt in „Deseret Sundayschool Songs No, 292.”

Deze melodie is geschreven door Thomas Augustine Arne (1710—1778). Dr. Arne was componist van het Drury Lane Theater in Londen en schreef opera's voor zijn zuster Susanna, die later een groote tragedienne werd. Dr. Arne was de componist van „Rule Britannia”, een volkslied, Hij was de eerste die vrouwenstemmen in de kerkkoren gebruikte.

In zijn laatste dagen schreef hij lofzangen en stierf Hallelua's zingende, 5 Maart 1778.

Een andere melodie was zeer geliefd door President Wilford Woodruff en is gebruikt in de Latter-day Saint-Hymns. Het is een zeer eenvoudige compositie maar wanneer ze door vele stemmen gezongen wordt is zij zeer indrukwekkend. William Bachel-

der Bradbury was de componist. Hij werd geboren in 1816 in York. Hij studeerde vele jaren muziek in verschillende landen. Weer tehuis gekomen wijdde hij zijn leven aan het componeeren van lofliederen. Hij werd de grondvester van de Zondagsschoollieder en publiceerde 60 verschillende lofliederen-bundels, waarvan meer dan twee millioen boeken werden gedrukt. Hij stierf in 1868.

De melodie door ons gebruikt en gedrukt in het oude boek Heilige lofzangen No. 40. is gecomponeerd door de bekende Kerkcomponist Evan Stephens. Deze melodie doet de woorden zeer zeker goed tot hun recht komen. De beweging van den storm, het mysterieuze en geweldige van Gods werk, de rust en hoop na benauwenis, dit alles weet de melodie met de woorden samen, den zanger en toehoorder te doen gevoelen.

• • •

Gezamenlijke opzegging voor de maand Oct.

AVONDMAALSVERS

Groot is Uw gena, o, Heiland,
En Uw liefde is zonder peil;
Ja, Gij schenkt mij door Uw zoenbloed
Vollen vrede en eeuwig heil.

Johannes 14:2: „In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden.

• • •

Zaai een gedachte — en gij oogst een daad.
Zaai een daad — en gij oogst een gewoonte.
Zaai een gewoonte — en gij oogst een karakter.
Zaai een karakter — en gij oogst Hemel of Hel.

De zegen der reinheid

*Reinheid is een der eeuwige wetten der ontwikkeling.
Onreinheid in iedere vorm leidt tot verval en dood.*

Lichamelijk.

Wilt u lichamelijk sterk, vroolijk, krachtig en bekwaam om te werken zijn, houdt dan uw lichaam rein, kuisch en onbevlekt van zonden, die tot lichamelijk verval leiden. Kuischheid geeft het lichaam kracht, behoudt en vermeerdert de krachten en energie, die het noodig heeft om hindernissen te overwinnen en ziekten te weerstaan. De reine jonge man verheugt zich in een lichamelijke bekwaamheid, is moedig, volhardend, dapper en heldhaftig. Hij houdt van spel en sport, en van alle arbeid die op zijn weg komt. Daardoor houdt hij zich kuisch en rein, gehoorzaamt hij de wetten van ontwikkeling en wordt met een groote lichamelijke kracht beloond, die hem de achting van zijn medemenschen en de gunst der goden doet verwerven.

Geestelijk.

Kuischheid wordt voor de geestelijke ontwikkeling evenzeer vereischt als voor de lichamelijke. Geestelijke vooruitgang, geestelijke ontwikkeling die zichzelf door zedelijke en psychische kracht beloont, is het weldoende gevolg van een reine levenswandel. Wenscht u in verbinding te komen met de invloed van de Geest Gods, de alles levengevende Macht in het Heelal? Zoudt u uw geest in harmonie willen brengen met de Geest Gods, die „het innerlijk wijsheid, en het hart verstand” geeft — gehoorzaam dan aan de wet der Reinheid, want degenen

die rein van hart zijn, zullen God zien. Reinigt u, zooals God rein is! Houdt uw gedachten zuiver, verban de lusten, dan kunt u groeien, onthoudt u en doe alle invloeden te niet, die tot geestelijke stilstand en verval leiden. Leeft in den Geest, wandelt in den Geest, wiens vruchten zijn :

Liefde, Vreugde, Vrede, Geduld, Vriendelijkheid, Goedheid, Geeloof, Zachtmoedigheid en Kuischheid,

want dan worden de begeerlijkheden van het vleesch niet volbracht. (Gal. 5 : 16).

Verwaarloosde, vrijgelaten huisdieren vallen zeer spoedig in hun wilde toestand terug, onverzorgde tuinen worden door onkruid verstuikt.

Worden die zoete vruchten van den Geest niet meer verzorgd, dan ontaardt de ziel, zij valt in onwetendheid, ja zelfs in duisternis terug en is den dood gewijd.

Wie tot Geestelijke Schoonheid en Kracht wil komen, moet Reinheid betrachten, Reinheid aankweken, want slechts Reinheid leidt weg van de zonden en nader tot God. Zoo staat Reinheid steeds in verband met de wet van ontwikkeling en vooruitgang. Waar zij wordt aangekweekt, daar gaat het voor- en opwaarts, daar is Geest, daar is Leven en Vooruitgang, die tot een beschaafd, edel, harmonisch en waarlijk bevredigend bestaan voert.

Uit de Wegwijzer.

1 OCTOBER 1940

VAN DE REDACTIE

DE DEBETZIJDE

EEN helderdenkend schrijver — hij behoort niet tot onze Kerk — stelde korten tijd geleden de gewichtige vraag: „Uw Creditkant is goed, maar hoe staat het met uw Debetzijde?”

Deze vriend heeft de geschiedenis en de prestaties van het „Mormonenvolk” onderzocht en zich door tegenoverstellingen en vergelijkingen overtuigd, dat de Heiligen der Laatste Dagen zich in het algemeen in hun voordeel van andere gemeenschappen onderscheiden; hij stelde echter eveneens vast, dat de vruchten van het „mormonen”leven, niet zoo tevredenstellend zijn, als zij kunnen, wanneer men ze vergelijkt met de schoonheid en sterkte van de „Mormonen”leer. Hij geeft als voorbeeld, dat de Heiligen der Laatste Dagen, dank zij hun gehoorzaamheid aan het „Woord van Wijsheid” wel een hoogere gemiddelde ouderdom bereiken dan de overige menschheid, dat echter, niettegenstaande dit resultaat, vele leden onzer Kerk aan onnoodige lichamelijke gebreken lijden. Hij heeft, volgens zijn schrijven, dadelijk het in 't oog loopende verschil gezien tusschen „Mormonen” en „anderen”, doch zou gaarne een verklaring hebben over onze Debetzijde.

Hierop is slechts één antwoord: „de Heiligen der Laatste Dagen zijn niet volmaakt.” Zij maken van de grondslag der Waarheid die zij bezitten niet zonder ophouden gebruik. Zij zijn, evenals andere menschen aan de verzoe-

king blootgesteld om van de paden der algeheele gehoorzaamheid af te wijken. Zij struikelen en vallen, want zij zijn menschelijke wezens, daar zij echter kinderen Gods zijn, heffen zij zich weer op en stijgen tot grootere hoogten opwaarts.

En toch heeft het „Mormonisme” — slechts een andere naam voor het „Evangelie van Jezus Christus” — een geweldige invloed op het menschelijk leven gehad. Slechte gewoonten zijn afgelegd; een volhardend streven naar een beter leven wordt gevoerd. Een waarlijke, een zich steeds verder ontwikkelende verandering is bereikt; van slecht tot goed — van goed tot beter. Als dit niet zoo was, dan zouden er niet zoo tallooze bewijzen van: boven het middelmatige in gezondheid, beschaving, ontwikkeling, sociale tevredenheid, economische welvaart en geestelijke vreugde bij de Heiligen der Laatste Dagen zijn. De leden van de Kerk van Jezus Christus zijn zeer zeker niet zoo hoog gekomen, als zij hadden kunnen komen; toch hebben zij, met de hulp van het Evangelie een achtenswaardig ontwikkelingspeil bereikt. Dankbaar getuigen zij van de levende, verhoogende en veredelende kracht van het Evangelie van Jezus Christus.

Niettegenstaande dit alles zullen wij de vraag „Hoe staat het met de debet-zijde?” opmerkzaam beschouwen. Wij, die de Volheid der Waarheid als richtsnoer hebben, moeten beter zijn, als

wij zijn. Wij zijn niet klaar als we meenen beter, sterker en verstandiger te zijn als onze naaste. Wij zullen met alle kracht die in ons is, zooveel mogelijk waarden uit het Evangelie putten, en deze ook in daden omzetten. De Heiligen der Laatste Dagen, gezegend met alle Waarheden die voor de vooruitgang van de menschen noodig zijn, zullen dagelijks voorwaarts en opwaarts stijgen, het doel der Volmaakt-heid tegemoet. Ieder lid der Kerk zou zich dagelijks de vraag voorleggen: „hoe staat het met mijn debet-zijde?” Is ze vandaag grooter of kleiner als gisteren?” En dan zal men zijn leven nauwkeurig er naar richten.

Heiligen der Laatste Dagen zullen niet aarzelen om de Weg der Volmaking te betreden. Het Plan van Zaligheid, op aarde van evenveel belang als in den Hemel, verklaart ons, hoe de mensch, niettegenstaande zijn aard-sche begrensdheid, zich met Goddelijke hulp een volheid van Vreugde en Volmaaktheid veroveren kan. Onze hoofdzorg moet daarbij zijn de leiding van onze weerstrevenden wil.

De in den aanvang genoemden schrijver is niet de eerste, die een

dergelijke vraag stelt, dit kunnen we lezen in het volgende uit-treksel van een rede gehouden door den President Brigham Young :

„In een onderhoud, dat ik voor korten tijd met een bezoeker had, vroeg hij: „Gij gelooft, dat gij als een volk volmaakt zijt, niet waar?” „O neen, volstrekt niet,” antwoordde ik, „laat mij u uit-leggen dat de Leer, die wij aan-genomen hebben, volmaakt is; wanneer wij echter geloofden dat wij als volk volmaakt waren, zou-den wij evenveel gebreken hebben als gij maar zoudt wenschen. Wij zijn verre van volmaakt, doch het Evangelie dat we prediken, is in staat, de menschen volmaakt te maken, waardoor zij in staat zullen zijn eenmaal in de tegenwoordig-heid van God den Vader en den Zoon te kunnen verschijnen.”

Een Heilige der Laatste Dagen kan niet gelukkig zijn, als hij het Evangelie niet gebruikt voor zelf-verbetering, om zodoende een-maal de groote Zaligheden te kunnen ontvangen. Wij moeten zoo leven dat we de eertitel „Heiligen” waardig zijn.

Wij zullen onze debet-zijde verminderen.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend.

Te Amsterdam werd door Oud. W. N. Smits den ten September j.l. ingezegend: Leendert, zoon van Petrus Johannes van Zon en Johanna Lena G. Marcellis.

Ontslagen en aangesteld.

Zuster Agnes Alkema, Presidente van het hoofdbestuur van de J.V.-

O.O.V. en Zuster Emma Oehlke, 2e raadgeefster in het hoofdbestuur van het Jeugdwerk, werden als zoodanig eervol ontslagen.

Wij zeggen hen hartelijk dank voor de vele gedane werkzaamheden.

Als presidente van de J.V.O.O.V. werd aangesteld Zuster J. P. v. d. Veur-v. d. Hazel, en als 2de raad-geefster in het Jeugdwerk werd aangesteld Zuster Petronella Riebeek-t Hart.

Conferentie-Verlagen van 15 en 22 September

UTRECHT.

Ochtend-vergadering.

De derde der Conferentiedagen van dit jaar ligt weer in het verleden en als ik de gebeurtenissen van dien dag in mijn geheugen terugroep, kom ik tot de conclusie: „Het was goed, het was een voorrecht daarbij tegenwoordig te zijn geweest.”

Na de gebruikelijke voorvergadering, waarbij zooveel mogelijk diegenen, die deel zouden nemen aan het ochtendprogramma, aanwezig waren, ving de eerste vergadering van dezen conferentiedag ten 10.30 uur aan, onder leiding van Oud. A. D. Jongkees. Na een kort woord van welkom werd gezongen lied 136: „Ontsteekt uw lichten”, waarna Oud. P. Combé voorzing in gebed. Daarna klonk, als Avondmaalslied: lied no. 158, „Geest des Hemels”. Oud. Jongkees hield zelf de schriftlezing en koos daartoe Joh. 20: 1-17.

Hierop volgde de voorstelling der diverse Kerkautoriteiten, gelijk op Conferentiedagen gebruikelijk is.

Als eersten spreker hoorden wij Oud. A. Dirkmaat. Het was dus de eerste toespraak van dezen morgen, doch wat Br. D. zelf aangaat, tevens voor hem de laatste in de Utrechtsche gemeente. Zijn werkzaamheden roepen hem naar Groningen. „Het leven heeft geen inhoud, wanneer men geen doel voor oogen heeft”, was de kern zijner rede. Wanneer wij geen doel hebben, dus niet weten, wat wij willen, zijn wij stuurloos en een

speelbal der golven. Laten wij ons een doel stellen, hoe klein dit ook wezen moge. Indien dit is bereikt, streven wij naar het bereiken van een hooger doel, totdat het einddoel is bereikt. Door den doop zijn wij Heiligen der Laatste Dagen geworden. Dit doel, hoewel goed, was niet het einddoel, doch slechts middel om het hoogste te bereiken: „Volmaakt te worden gelijk de Vader in den Hemel volmaakt is.” Spreker eindigde met een woord van dank aan allen, die met hem hadden samen samengewerkt en hem hadden geholpen de taak, die op zijn schouders rustte, te verlichten.

Hierna brachten Zr. Holtermans en Br. Flink uit Arnhem een muziekstuk voor piano en viool ten gehoor: „Das Lied an den Abendstern” van Richard Wagner.

Vervolgens sprak Zr. J. Anjewierden-Copier over hetgeen de profeten ons leeren aangaande de groote levensvraagstukken. „Zij zijn . . . wijl door God geïnspireerd . . . aangaande onderwerpen zooals doel en oorsprong van het leven, als deskundigen te beschouwen. God, hun leeraar, is de allergrootste, de volkomen deskundige. Daarom kunnen wij, kleine, kortzichtige mensen, Hem niet altijd begrijpen. Later, veel later pas. Nu moeten wij streven naar een sterk geloof en een krachtige getuigenis, dat al wat Hij doet, is welgedaan.

Br. v. d. Veur Jr. hierna het woord verkrijgend, herinnerde er ons aan, dat het einde nadert: de problemen van dezen tijd naderen

hun oplossing. Wij allen zien verlangend uit naar Christus' wederkomst, die zeer nabij is, gelijk in Matth. 24 staat te lezen. De goddeloozen, niet willende luisteren naar Gods stem, zullen daardoor tenslotte hun eigen verwoesting teweeg brengen. De Heiligen, zij die getrouw blijven, zullen staan in heiligen plaatsen.

Na een kort slotwoord van den leider dezer morgenvergadering en een mededeeling van den Gemeentepresident betreffende de aan van buiten gekomen te verleenen gastvrijheid, werd geëindigd met het zingen van lied 45: „De trouwe Vriend” en een dankgebed, dat door Oud. Valkenburg uit Woerdensche Verlaat werd uitgesproken.

Middagvergadering.

Hierbij waren zooveel mogelijk alle ambtenaren en ambtenaressen en alle priesterschapdragers tegenwoordig. Na het zingen van lied 162: „Wij zijn trouwe Werkers”, en het openingsgebed, opgezonden door Oud. Blansjaar, nam Oud. J. Schipaanboord Sr. President van het Hoofdbestuur, het woord. Zijn rede bevatte in hoofdzaak dezelfde raadgevingen en vermaningen als op de overeenkomstige vergadering der Haagse Conferentie, waarom kortheidshalve naar het verslag in het vorig nummer van „De Ster” moge worden verwezen. Spreker legde vooral nog den nadruk op de noodzakelijkheid dat de Gemeentebesturen van alles wat zij deden of besloten, hun raadgevers in kennis moeten stellen en omgekeerd, opdat geen verwarring zou ontstaan en op de wenselijkheid van een nauwer contact

tusschen de Gemeentebesturen en de overige organisaties, dan thans vaak het geval is. Na eenige vragen en antwoorden, kreeg Oud. L. Roozmond tenslotte het woord. Hij besprak het werk van de O.O.V. voor den aanstaanden wintercursus. Deze zal worden gehouden op Donderdagavond van 7.30—9.30 uur. Een andere tijd is niet beschikbaar. Nadat door spreker een gedeelte uit de leerstof: „Alleen met uzelf” van Prof. Casimir was voorgelezen, besloot Oud. A. L. Domrose deze vergadering met dankzegging. Wegens tijdsgebrek moest het zingen van een lied achterwege blijven.

Avondvergadering.

Deze ving ten 5 uur n.m. aan onder leiding van Oud. P. Vlam. Gezongen werd lied 66: „Eert den Profeet”, waarna werd gebeden door Oud. Mieremet uit Woerden. Vervolgens lied 74: „Geheim Gebed.” Oud. D. Anjewierden, hierna het woord verkrijgend, begon zijn toespraak met een woord van erkentelijkheid aan het adres van Br. Dirkmaat, die de Utrechtsche Gemeente ging verlaten. Sprekende over den toestand in de wereld, zeide hij o.m.: „God weet en wist, wat met deze wereld en haar inwoners zou geschieden. Hij kent de zelfzucht Zijner kinderen. Daarom zond Hij ons Profeten om ons te waarschuwen en te leiden en ons te vergaderen in het Huis Israëls. Dit wereldgebeuren, voor ons onbegrijpelijk vaak, is niet tegen te houden. Het is een kleine fase slechts in ons eeuwig leven. Indien wij standvastig blijven, ontvangen wij de kroon des levens. Voor spreker bestaat er geen ver-

schil van nationaliteit, alle menschen, onverschillig wie, zijn kinderen van éézelfden Vader. Indien zij allen het Evangelie wilden leven, zou de geheele wereld Zion zijn. Met een opwekking om trouw te blijven: „Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten!” besloot spreker zijn toespraak.

Zr. Kemker, 1e raadgeefster van de Z.H.V. las daarna voor uit het Boek van Mormon: Mosiah 2:20-24. Zij wees op de plicht tot arbeiden, daar wij met God een verbond hebben gesloten en beloofd hebben zulks te doen. Hiermede kunnen wij onze schuld echter niet betalen aan Hem, die ons zoo lief had, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gaf om voor ons te sterven. Vervolgens las spreekster Lukas 17:7-10. Laat ons nederig zijn in ons dienstbetoon en niet hoogmoedig. Zij wees op Jezus, die de voeten Zijner discipelen wiesch. Laat ons arbeiden in dienzelfden geest. Arbeidt, woekert met de gaven, die u geschonken zijn.

Hierna zong een dubbel meisjestrio: Lied 28 „Wij gaan voort.”

Oud. L. Roozmond, leider der O.O.V. trad als volgend spreker op het podium. „Waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over.” Dat is voor spr. de O.O.V. Deze heeft tot kernspreuk: „Gods Glorie is Intelligentie.” Intelligentie is kennis der dingen zooals zij zijn. Kennis is macht. Er zijn verschillende wijzen, waarop men kennis kan vergaren en verschillende takken van ontwikkeling. De O.O.V. biedt hiervoor een schoone gelegenheid.

Zr. P. Belt-Nijkiel, Presidente van het Jeugdwerk, besprak daar-

na in eenvoudige en duidelijke woorden de geschiedenis van Urza, die de Ark des Verbonds willende schragen, deze handeling, waartoe hij niet was gerechtigd, met den dood moest bekoopen. „Voor ons,” zoo zeide spreekster, „ligt in deze geschiedenis een ernstige les. Wij zijn zoo vaak geneigd ons met het werk van anderen te bemoeien, waar ons dat niets aangaat, daarbij onze eigen taak uit het oog verliezend. Dit is verkeerd. Wij behooren eerst te zorgen, dat alles, wat wij zelf hebben te doen, wij dit zoo goed mogelijk doen, voor wij ons met het werk van een ander inlaten”.

Daarna trad Zuster C. Schipaanboord op het podium naar voren. Zij memoreerde, dat dertig lange jaren geleden zij reeds het Evangelie kende. Veel is in dien langen tijd gebeurd, velen der vroegere leden zijn naar Zion opgetrokken, velen ook afgevallen. Toch is het aantal leden van de Utrechtsche gemeente niet verminderd, want vele nieuwe leden traden toe. Na haar vreugde te hebben uitgesproken over het bezit van het Evangelie en van een kennis der Waarheid, besloot spreekster haar toespraak met een aansporing tot de aanwezige zusters, hun mannen in hun arbeid te steunen en eensgezindheid in hun gezinnen aan te kweken.

Vervolgens speelden Rika en Liesje Lemaitre een quatre-mains: Het Adagio cantabile uit de Sonate Pathétique van Beethoven.

Oud. A. D. Jongkees, hierna het woord verkrijgende, sprak over het Godsbegrip en wees op de verwarring, die door den afval was ontstaan en op de verwijde-

ring tusschen den mensch en zijn Schepper, toen het zuivere beeld van Hem voor Zijn kinderen was verloren gegaan.

Hierna nam de leider dezer vergadering, Ouderl. P. Vlam, het woord.

„Er is een lied, waar ik veel van houd, doch dat weinig wordt gezongen: „Gij dwaze ziel” aldus spreker. Indien wij dat zóó zingen, laten wij dan aan ons zelf denken. Denken wij daarbij aan onze naaste, laat ons dan zingen: „Gij arme ziel.” Want wij behoorden hard voor ons zelf te zijn, hard en onverbiddelijk, doch zachtmoedig en vergevensgezind jegens onze naaste. Dat is, wat de Meester van ons verlangt.

Vervolgens zong het dubbel meisjes-trio: Lied 98 „Wij bidden steeds voor u.”

Als laatste spreker nam Oud. J. Schipaanboord het woord. Dank zij berichten, onlangs uit Amerika over gekomen, kon hij de groeten en beste wenschen overbrengen van de Kerkautoriteiten uit Amerika en van zijn zoon. Deze is blij in Zion te zijn en verheugt zich dagelijks in het bezit der Waarheid. Vervolgens vertelde spr. de fabel van het paard en de os en verzocht de luisterenden zelf de conclusie eruit te trekken.

Als wij verschillende personen vragen: „Schenkt het Evangelie u bevrediging?” dan krijgen wij waarschijnlijk vele en verschillende antwoorden. Ook ontkennende. Inderdaad: teleurstellingen blijven niet uit, zoowel de oude als de nieuwe profeten weten dit. Teleurstelling, mits waardig gedragen, loutert. Onze daden zijn opgeteekend in het Boek des Levens. Eens zullen de dooden opstaan,

klein en groot en verantwoording moeten afleggen voor alles wat zij gedaan en niet gedaan hebben.

Na een aansporing tot blijmoedig aanvaarden van de taak, opgelegd door Hem, Wiens glorie Intelligentie is, besloot spr. zijn toespraak.

Na een kort slotwoord van den leider der vergadering, werd deze beëindigd met het zingen van het opgewekte en pittige lied no. 226: „Houw en Trouw” en een dankgebed, hetwelk door Oud. Anjewierden Sr. werd uitgesproken.

OVERMAAS.

Ochtendvergadering.

Deze nam op den gewonen tijd, 10.30 uur, onder leiding van Oud. P. Vlam, een aanvang. Gezongen werd lied 190: „Wij marcheeren naar ons tehuis”. Oud. M. Dalebout gem. president van Dordrecht opende met gebed.

Ter voorbereiding van het Avondmaal zong het Haagsche Koor lied 74: „Geheim Gebed” en las Oud. A. van Buuren Psalm 23 voor.

Na de op conferenties gebruikelijke voorstelling en ondersteuning der Kerkautoriteiten, brachten twee zusters uit Overmaas een duet ten gehore: Lied 14 „De splinter in 't oog.”

Als eerste spreker van dezen morgen verkreeg Oud. A. van Buuren het woord. Spreker had tot onderwerp de herstelling van het Evangelie en bracht ons in herinnering, dat de 22ste September een zeer gedenkwaardige dag is. Op dien datum n.l. was het, dat Joseph Smith de gouden platen uit de handen van den Engel

Moroni ontving, waarmede deze herstelling feitelijk een aanvang nam. Spreker wees er op, dat èn dit bezoek, èn het visioen, dat Joseph Smith tevoren had, het bewijs leverden, dat de algemeene opvatting in de wereld, als zouden de hemelen voor goed gesloten zijn, op een dwaling berustten.

Oud. A. Lieftink, als tweede spreker optredend, behandelde het wezen van den H. Geest en vergeleek deze Goddelijke persoonlijkheid met den wind en verwees hierbij naar Joh. 1 : 15-31. Evenals de werking van den H. G. heeft ook de wind een geheimzinnigen oorsprong. Ge weet niet, vanwaar hij komt, noch waarheen hij gaat.

Vervolgens hoorden wij van het Haagsche Zangkoor lied 215 : „Prijst den naam van het Lam.”

Daarna besprak op eenvoudige en kiesche wijze de leeraar A. Goud over een zelden gekozen onderwerp : Het meervoudig huwelijk. Spreker wees er op, dat velen in de wereld zich eertijds hebben geërgerd, wijl zij het niet begrepen. Zij bespotten het, doch zooals het veelal gaat : „Wat wijsheid is bij de menschen is dwaasheid bij God en omgekeerd. Als waardige mannen en vrouwen hebben de pioniers deze van God gegeven instelling gehoorzaamd. Is het niet het voorrecht van iedere waardige vrouw, om met haar echtgenoot, die zulks eveneens waardig is, het Celestiale Koninkrijk in te gaan ? Doch de wereld kan en kon de ware leer niet verdragen. Indien Abraham, Jacob e.a. met hun door God gegeven vrouwen eens op aarde verschenen, zouden zij worden

vervolgd en er zou geen plaats voor hen wezen. Zoo hebben dan ook velen der Heiligen dit gebod gehoorzaamd, totdat God het in Zijn wijsheid goed oordeelde, dit gebod op te heffen, hetgeen ruim vijftig jaren geleden is geschied.

Ter afwisseling hoorden wij thans een orgelsolo van Br. J. v. d. Merwe : een Improvisatie van Schellekens.

Hierna sprak Oud. J. J. v. d. Vaart over gelijkenissen. In het bijzonder sprak hij over de gelijkenis van het tarwe en het onkruid. Spreker wees op de les, die voor ons allen in deze gelijkenis is besloten en wekte op tot arbeiden, opdat het goede zaad moge worden gestrooid en het onkruid geen gelegenheid krijgt om op te schieten. „Onderhoudt de Geboden” aldus spreker. Lastert niet, want wie zijn naaste besmet, besmet zichzelf.

„Berooft God niet, opdat ge niet vervloekt wordt. Verwaarloost uw tienden niet, ook niet in deze tijden, want zegeningen zullen zeker volgen.”

Nadat het Haagsche zangkoor het Engelsche loflied : „Praise the Mighty God”, had gezongen, volgde een bekendmaking van de Gemeentepresident betreffende te verlenen gastvrijheid aan hen, die van buiten waren gekomen, (een welvoorzienere disch stond voor hen gereed) werd deze eerste vergadering der Overmaassche Conferentie besloten met het gezamenlijk zingen van lied 72 : „Tel uw zegeningen”, en een dankgebed, dat door Oud. Plazier, gem. president van Gouda werd uitgesproken.

Middagvergadering.

Deze ving ten drie uur aan onder leiding van Oud. J. Schipaanboord. Aangezien deze vergadering, wat de samenstelling betreft (ambtenaren, ambtenaressen en overige priesterschapdragers) en ook ten aanzien van het behandelde geheel het karakter van de overeenkomstige vergaderingen in de vorige Conferenties droeg, wordt naar de verslagen hierover in vorige „Ster“-nummers verwezen. Deze vergadering werd met het zingen van lied 66: „Eert den Profeet“ en een gebed, door Oud. de Waal uit Dordrecht uitgesproken, geopend. Bij het sluiten moest het zingen van een lied vanwege het late uur achterwege blijven. Oud. J. v. d. Merwe uit Dordrecht eindigde met dankzegging.

Avondvergadering.

Deze nam ten 5 uur onder leiding van Oud. J. Schipaanboord een aanvang. Gezongen werd lied 38: „Komt Heil'gen komt!“ waarna Oud. R. Schippers Gemeentepresident van Schiedam, voorging in gebed.

Nadat het Haagsche zangkoor lied 56: „Kom stijg ons lied“ ten gehore had gebracht, verkreeg Oud. G. T. Riebeek uit Schoonhoven alseerste spreker het woord.

„Wij raken“, aldus spreker, „in deze tijden met één ding vertrouwd: met den dood.“ Duizenden jonge menschenlevens worden vernietigd in een korte spanne tijds. Hoe dit echter zij: Eenmaal moeten wij allen sterven. „Gelukkig zijn zij, die op Christus hopen in dit leven. Voor hen heeft de dood geen verschrikking, deze

beteekent slechts een verandering, een overgaan naar een andere sfeer. Wij als Heiligen der Laatste Dagen zijn dankbaar voor het Evangelie en voor het Priesterschap, dat met macht is bekleed en deze uitoefent, doch niet gelijk de wereld dit doet. Wij verheugen ons in het bezit van Tempels, sommigen ervan zijn onder benarde omstandigheden gebouwd. Daar wordt het huwelijk tusschen man en vrouw gesloten, dat eeuwig is en kinderen worden daar voor tijd en eeuwigheid met hun ouders verbonden. Zoo verrichten de Heiligen plaatsvervangend werk voor hen, die heengingen zonder ooit van het Evangelie te hebben gehoord.

Vervolgens zong een gemengd koortje uit Dordrecht: Psalm 84. Zr. G. Zippo, Presidente Z.H.V.-hoofdbestuur, trad daarna als spreekster op. Zr. Zippo vertelde, hoe zij, aangemoedigd door de vele getuigenissen, die zij van anderen hoorde, het Evangelie ging onderzoeken en dit tenslotte aannam. Veel vreugde heeft zij altijd in haar Kerkarbeid onderhouden en de zegeningen, aan dien arbeid verbonden en welke haar waren beloofd, zijn ook werkelijk haar deel geworden. Spreekster voortgaande, vertelt ons van de vreugde van moeders, wier zonen in het Priesterschap waren opgenomen. „Daartoe moeten alle moeders hun beste krachten inspannen: hun kinderen zóó op te voeden, hun zoodanig tot voorbeeld te strekken, dat zij het priesterschap eenmaal waardig zijn. Denk dus om uw kinderen, want indien wij in het Evangelie verslappen, zullen zij het verwaarloozen, indien wij in het gebed

verflauwen, zullen zij het geheel nalaten.”

Met een opwekking aan de mannen hun Priesterschap te eeren en aan de vrouwen: „Eert uw vrouwzijn en uw Moederschap!” besloot spreekster haar toespraak.

Oud. L. Roozmond brak daarna weder met het bekende enthousiasme een lans voor de O.O.V. Hij verwees naar het openingslied van dezen avond en spoorde aan om geen werk noch strijd te vreezen, ook niet de moeilijkheden, welke dezen winter uit de bijzondere tijdsomstandigheden zullen voortvloeien. Spr. eindigde, naar aanleiding van het feit, dat gedurende de O.O.V.-cursus ook declamatie zal worden gegeven, met een gedicht te declameeren: „De Redding.”

Hierna zong Zr. K. 't Hart een solo: „Jeruzalem.”

Zr. Romijn—van Kwawegen sprak daarna over de groote verantwoording, die op de schouders van ouders en opvoeders rust en de groote schuld, die deze op zich laden door na te laten de kinderen den juisten weg te wijzen. Het jeugdwerk is daarom zulk een moeilijke, doch tegelijk zoo'n schoone arbeid.

Vervolgens zong het Haagsche zangkoor Lied 79: „Wat zal eens het oogsten zijn.” Oud. A. D. Jongkees, hierna sprekende over het Evangelie, vergeleek dit met een schoon gewaad, dat geest en lichaam siert. Een kleed, dat niet alleen is bestemd om op Zon- en Feestdagen te worden gedragen, doch iederen dag.

Twee zusters uit Overmaas zongen hierna een duet, lied 96: „Galilea.”

Oud. P. Vlam, hierna het

woord verkrijgend, wees er op, dat wij zoo rijk gezegend zijn boven de andere kerkgenootschappen, omdat wij de waarheid bezitten en wij aan dit bezit zooveel hebben te danken. En niet alleen wij, ook zij, die ons naar de overzijde van het graf zijn voorgegaan, zijn daardoor gezegend. Reikhalzend zien zij uit naar het werk, dat hier op aarde voor de afgestorvenen wordt gedaan, althans zij, die het Evangelie daar hebben aangenomen. Spreker, zelf het voorrecht genoten hebbend, tempelwerk te verrichten, zegt hierover niet te mogen uitweiden, aangezien het te heilig en te verheven is. Doch *dit* wil spreker wel zeggen: Als Heiligen der Laatste Dagen rust op ons de groote verantwoording van lichamelijke en geestelijke reinheid. „Offert liever uw leven dan uw reinheid!” roept spreker uit. Anders zult gij nimmer de celestiale heerlijkheid betreden.

Het Haagsche zangkoor zong hierna: „Dochter van Zion”.

Na een kort slotwoord van Oud. J. Schipaanboord Sr. die in zijn toespraak herinnerde aan de woorden van Maarten Luther: „Ik kan niet anders, God helpe mij!” en alle aanwezigen aanspoorde eveneens, bij het dienen der Waarheid die woorden tot de hunne te maken, werd de laatste vergadering van dezen Conferentiedag waaraan allen, die er aan hebben deelgenomen, de aangenaamste herinneringen zullen bewaren, met het zingen van lied 226: „Hou en Trouw” en een dankgebed door Oud. Van Luik uit Schiedam uitgesproken, besloten.